

Prædiken til 24. søndag efter trinitatis

Matt. 9, 18-26

Der er mennesker, der gør indtryk, så de går over i historien! De vil for altid huskes for, hvad de kom til at betyde – for hvad de sagde eller for hvad de gjorde.

På den lange bane er de fleste af os hurtigt glemt igen. Det er helt naturligt! Vi sætter alle små og vigtige aftryk, der hvor vi nu virker og er. I familien, på arbejdspladsen eller hvor vi nu færdes – og vi vil sikkert blive husket i mands minde i hver vores lille kreds. Men vi går ikke over i historien. Og det har vi nødvendigvis heller ikke våde drømme om.

Men så er der dem, der bliver skrevet ind i historien. Det bliver de, fordi de kom til at spille en særlig rolle i historiens gang. På bogmessen i Bella i denne weekend (2013) faldt jeg over historikeren Søren Mørch, der har skrevet en bog om tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen. Den blev anmeldt i en avis i går, og anmelderen skrev: "Når Fogh i modsætning til så mange andre politikere skriver sig ind i historien, så skyldes det ikke, at han satte præg på sin samtid, men at han var et udtryk for den! Han var, som Bismarck udtrykte det: i stand til at høre Guds gang gennem historien - og gribe fat i en flig af hans kappe, da han gik forbi".

Wow, tænkte jeg, da jeg læste anmeldelsen. "At være i stand til at høre Guds gang gennem historien og gribe fat i en flig af hans kappe, da han gik forbi". Det kan vende op og ned på alting!

Jeg skal ikke gøre mig klog på Foghs betydning som statsminister – i hvert fald ikke her - men hæfter mig ved, at Bismarcks og anmelderens brug af bibelhistorien.

De refererer til kvinden med blødninger, der gik over i historien, fordi hun forstod, hvem det var, der gik forbi hende. Hun greb muligheden og greb fat i fligen af hans kappe i håb om helbredelse. Lagde sit liv i hans hånd. Jesus vendte sig om, så på hende og sagde: Vær frimodig datter: din tro har frelst dig. Blodet holdt op med at løbe - og sådan gik hun over i historien!

Der er mange fortællinger om mennesker, der helbredes i mødet med Jesus. Var kvinden her noget særligt? Ja, hun var! Hun var fuldstændig grænseoverskridende! Hun var ilde set, fordi hun var kvinde og fordi hun blødte. Hun var uren. Hygiejnisk og religiøst. Hun forurenede alle, hun kom i berøring med. Så hun måtte ikke røre nogen. Slet ikke en fremmed - og slet ikke en mand. Men tænk! Det gjorde hun! Hun hørte Guds gang

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 301. 116. årgang
November 2015
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

gennem historien og greb fat i en flig af hans kappe. Hun griber ud efter ham bagfra, fordi hun tror, hun er udelukket fra hans univers – præcis som hun er lukket ude fra resten af samfundet. Men her tager hun fejl! For Jesu vilje til liv er ikke bundet til samfundets normer om rent og urent - om rigtig eller forkert.

Og som Jesu vilje til liv ikke begrænses af samfundets normer, er Jesu vilje til liv heller ikke begrænset af døden. Døden, som ellers er menneskets yderste grænse, overskrides i dagens fortælling og varsler, at der venter en påskemorgen!

Det tydeliggør fortællingen om synagogeforstanderen – en mand af værdighed, magt og ære. Han ydmygede sig da bare ikke ved at kaste sig til jorden, mens han bønfuldt en omvandrende prædikant om at gøre sin døde datter levende, tænker man. Men det gjorde han! Faderen beder om det umulige! Og det mærkelige er, at han får det. Han får datteren igen, og datteren får livet igen.

Og sådan gik både synagogeforstanderen med den døde datter og kvinden med blødninger over i historien, fordi de brød alle regler for anstændig social og religiøs opførsel - og alligevel fik hvad de kom efter.

Vi hører om en helbredelse og en dødeopvækkelse på baggrund af to grænseoverskridende mennesker. Begge har de ubegrænset tillid til at Jesus er livgivende – at han repræsenterer livet selv – at han er fra Gud. De var i stand til at høre Guds gang gennem historien. De lyttede og rakte ud efter det umulige! Og det kan vi helt sikkert lære af! Men evangeliet handler ikke først og fremmest om, hvad troen kan. Evangeliet viser

os, hvem Jesus er! Og det er vigtigt at holde godt fast i – for ellers er det nærliggende at tænke, at når den syge eller døende - man selv bad for - ikke blev rask – så har man kun sig selv at bebrejde. Gik det ikke, var det så fordi, jeg ikke gjorde det godt nok - ikke troede nok - ikke bad nok - ikke håbede nok. Sådan er det ikke!!! Det er ikke fortællingens budskab!!!!

Helbredelsen og dødeopvækkelsen sker, fordi Gud lader det ske. Det overgår al forstand, men det lærer os at håbe og tro på trods. Fordi Gud gør det umulige muligt.

En syg kvinde helbredes - og en død datter rejses til nyt liv. Kvindens hånd berører fligen af Jesu kappe, og Jesu tager den døde pige i hånden. Det er utroligt, hvad hænder kan. Vi kan række ud efter andre, og vi kan håbe, at nogen rækker ud efter os – og at Gud holder hånden under os alle sammen. Ikke mindst på tærsklen mellem liv og død.

Vi kan gøre nar af tanken - le af den - som fløjtespillerne og skaren den dag grinede af ham, da Jesus sagde: ”gå væk, pigen er ikke død - hun sover”. Eller vi kan trække vejret i tillid til, at Guds kærlighed til os er uden grænser - livgivende - nyskabende. Det gør ikke noget, hvis vi ikke skrives ind i verdenshistorien, for vi skrives ind i Guds historie. Selv går han ikke over i historien. Han er historien. Han bærer den. Det er nye dage og nye muligheder, der rækkes os – også når vi tænker, alt er forbi.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Pia Nordin Christensen

Frederiksberg

Salmer:

754, 298, 508, 66, 164, 732